

ческата ми изповѣдь, да чуе че се каа дѣто не съмь го послушалъ и послѣдвалъ въ младинитѣ си? Вий сте млади, пѣргави, родолюбиви, изпитайте. узнайте дѣ е гроба на тоя труженикъ, поставете вързъ него кръсть, плоча съ звученъ надписъ. намѣрете го, азъ ще му свия първия вѣнецъ.“

Тукъ стария Охридчанинъ се просълзи. Слѣдъ непродължително мълчание, ний съ другаря си му благодарихми отъ сърдце за всичко, което ни разказа. Стискахми нѣколко пжти ръката му и се стоворихми да се срѣцнемъ прѣди тръгването му за Смирна. Прѣди да си тръгнемъ, той ни задържа и повика единъ священникъ за да изчете едно „за упокой“ надъ Охридския гробъ и да се помолимъ заедно. Священника попита името на покойника и стареца отговори: Христо. Слѣдъ малко мълчание, той прибѣрза да прибави: и Константинъ. Това бѣше името на Фотинова.

Слѣдъ като се помолихми за успокоение душитѣ на Христо и на Константинъ, ний обикаляхми още цѣли два часа изъ гробищата и се спирахми край всѣкой почти гробъ давно откриемъ и праха на Фотинова, но напрасно. Вижда се, че е сждено гроба му да остане безъ кръсть и безъ надписъ, въ неизвѣстность.

Два дни слѣдъ това, азъ нарочно отидохъ и намѣрихъ стария Охридчанинъ. Той и на другия день бѣше спождалъ гроба на брата си и се готвеше да отиде втори и трети пжтъ. Слѣдъ дълги и интересни разговори, азъ го попитахъ, позволява ли да изварамъ както името тѣй и разказа му прѣдъ свѣта. Той ми отговори:

— Разказа можете да разважете комуто искате и по какъвто начинъ желаете, но името ми нека остане въ неизвѣстность, защото ще възбуди жълчвата на Атина и азъ ще се лишъ отъ поддръжка въ послѣднитѣ дни на живота си.

Съ замълчавание името на стария Охридчанинъ, азъ изпълнявамъ една дадена дума.

А. Шоповъ.